Nr. 47
21 november 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

①

②

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

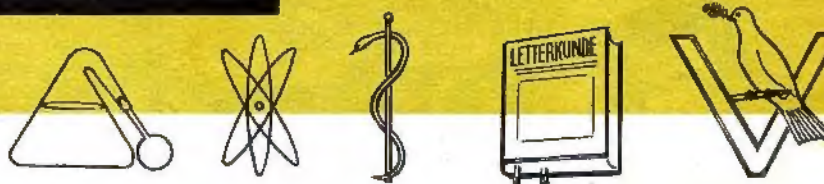
Laag begonnen,

hoog geklommen

Alfred Nobel

RIJK, MAAR NIET GELUKKIG

Alfred Nobel werd op 21 oktober 1833 in Stockholm geboren. Hij bleek een zwakke baby te zijn. De dokters constateerden, dat zijn wervelkolom was beschadigd, en men vreesde voor zijn leven. Maar hij kwam er bovenop. De dokters voorspelden echter, dat hij zijn hele leven invalide zou blijven. Inderdaad bleef de kleine Alfred bedlegerig. Hij kon en mocht zich bijna niet bewegen. De enige ontspanning, die hem een enkel keertje werd toegestaan, was een tochtje in zijn vaders rijtuig.

Het is te begrijpen, dat Alfred grote troost vond bij zijn leerboeken. Hij was erg leergierig. Vooral voor talen had hij een bijzondere aanleg. Zo sprak en schreef hij Frans, Duits, Engels, Zweeds, Italiaans en een beetje Russisch. Hij verzorgde voor zijn vader, die een grote munitiefabriek bezat, de gehele buitenlandse correspondentie. Langzamerhand werd zijn rug sterker en op zekere dag kon hij staan! Alfred was toen zestien jaar oud. Zonder twijfel had hij het aan zijn energie en doorzettingsvermogen te danken, dat hij zich hierna steeds beter begon te bewegen. Daarna ging hij naar de universiteit. Al zijn vrije tijd bracht hij op het laboratorium van zijn vaders fabriek door om er proeven te nemen. Maar toen de fabriek in Rusland gesloten moest worden, was het gedaan met de weelde van de familie Nobel.

Alfred woonde nu op een klein kamertje, maar hij bleef doorgaan met zijn proeven met nitroglycerine, een uiterst gevaarlijk en onberekenbaar goedje, dat de eigenschap bezat soms bij de minste aanraking te ontploffen. Nobel nu wilde door vermenging de nitroglycerine onder controle trachten te krijgen, zodat ze alleen tot ontploffing kwam als hij dit wilde.

In 1863 dacht hij zover te zijn en liet hij zijn uitvinding inschrijven. Ze leverde hem uit vele landen orders op. Het was zijn bedoeling, dat zijn „veiligheidsolie", zoals hij ze zelf noemde, zou worden gebruikt in mijnen en bij het opruimen van alle mogelijke hindernissen. Hoewel het goedje daar inderdaad voor werd gebruikt, waren er ook mensen, die het voor minder vreedzame doeleinden aanwendden. Bovendien deed het zijn naam geen eer aan, want het gebeurde dikwijls, dat het voortijdig tot ontploffing kwam. Nobel kreeg de schuld en het kwam zijn naam niet ten goede. Toen tenslotte verschillende landen de fabricage van nitroglycerine verboden, moest Nobel toegeven dat de springstof in zijn huidige vorm niet voldeed. Maandenlang zocht hij weer naar een mengsel, dat veilig en bruikbaar zou zijn.

Zoals zo vaak bij uitvindingen het geval is geweest, kwam tenslotte het geluk hem te hulp. Aan boord van een schip, dat met nitroglycerine en kiezelgoer was geladen, was een vat met nitroglycerine lek geraakt. Nobel verwachtte elk ogenblik een ontploffing. Maar toen die uitbleef, ging hij op zoek naar de oorzaak. En nu bleek dat kiezelgoer, een kleisoort afkomstig uit Noord-Duitsland, de nitroglycerine onschadelijk had gemaakt.

Nu had Nobel gevonden, waarnaar hij zo lang vergeefs had gezocht. Hij gaf zijn nieuwe springstof de naam dynamiet, afgeleid van het Griekse woord dunamis, dat kracht, macht betekent.

Wat Nobel niet had bedoeld, gebeurde echter toch. Men ging het dynamiet in de oorlog gebruiken. Hoewel hij er schatrijk door werd, betekende dit niet, dat hij ook gelukkig was. Integendeel. Zijn hele leven lang bleef hij een eenzaam mens, door iedereen benijd of gehaat, door bijna niemand bemind. Men verweet hem, dat hij rijk was geworden door dynamiet, dat tegen zijn wil in de oorlog zoveel ellende bracht. Maar zijn rijkdom bracht hem geen geluk...

Toen hij op 10 december 1896 in zijn villa in San Remo stierf, bleek uit zijn testament dat hij zijn enorme vermogen aan de hele wereld had nagelaten. Hij wilde namelijk, dat de rente van zijn kapitaal zou worden gebruikt om jaarlijks vijf prijzen uit te reiken aan de mensen, die de wetenschap, de kunst en de vrede het best hadden gediend.

Elk jaar, in de maand december, worden deze vijf prijzen, namelijk voor natuurkunde, scheikunde, geneeskunde, letterkunde en de vrede, door de Zweedse koning aan de winnaars uitgereikt.

Door zijn vermogen aan de Zweedse Academie, die met de verdeling van de Nobelprijzen is belast, na te laten hoopte Alfred Nobel een pleister te leggen op de wonden, waaraan hij volgens zijn vele vijanden schuld had.

A. v. Vl.

HET GEHEIMZINNIGE MEER

VOLGENDE WEEK:

BIJNA VERDRONKEN...

Brabo

DE WAGENMENNER

MAAR BRABO HAD HET MIS. OP DATZELFDE MOMENT BEVOND DE VERRADER ZICH OP EEN VERLATEN GEDEELTE VAN DE WEDSTRIJDROUTE.
IEDER OGENBLIK KUNNEN DE PLOEGEN NU STARTEN VOOR DE RIT. IK MOET OPSCHIETEN ALS IK BRABO BIJ DE DAM WIL ONTMOETEN!

EVEN LATER BEREIKTE WULVA HIJGEND DE DAM, EEN SMALLE WEG.
EEN GOED PLEKJE OM EEN ONGELUK TE LATEN GEBEUREN... DE WEG LOOPT HIER DWARS DOOR HET MOERAS. IK MOET ME VERBERGEN...

OP DAT MOMENT RAASDE DE GROEP DEELNEMERS WEG VOOR DE WEDSTRIJD.
DAAR GAAN ZE!

AL GAUW NAM ELDA'S KOPPEL DE LEIDING.
VOORUIT MAAR, JONGENS!

BRABO REED MET ROEKELOZE VAART DE HEUVEL AF EN NAM DE TWEEDE PLAATS IN.

MET VAARDIGE HAND LEIDDE HIJ ZIJN PAARDEN TUSSEN DE HINDERNISSEN OP DE WEG.
SNELLER, BRAVE JONGENS! SNELLER! WE MOETEN WINNEN. DE SENATOR REKENT OP ONS!

WULVA HAD ZICH VERDEKT OPGESTELD BIJ DE DAM.
NU ZAL IK ERVOOR ZORGEN, DAT BRABO NIET KAN MEEDOEN AAN DE KAMPIOENSWEDSTRIJDEN. HIJ ZAL MET ZIJN PAARDEN IN HET MOERAS OMKOMEN!

Loekie de circushond

OP HET HOGE KOORD

VI

Het was echt geen ondeugendheid van Loekie, maar hij begreep alleen niet wat Polly, zijn bazin, bedoelde. Polly en hij traden altijd samen op in het circus en nu wilde ze hem ineens wegsturen uit de arena.

„Luister nou eens, Loekie," zei ze. „In dit nummer treed ik niet met jou op. Ik doe het alleen. Probeer het nu eens te begrijpen."

Oom Jaap, de directeur van het circus, kwam erbij staan.

„Het zal heus wel tot hem doordringen," zei hij ongeduldig. „Ga jij nou maar rustig door."

„Maar ik wil niet, dat Loekie zich zenuwachtig maakt, oom," antwoordde Polly bezorgd. „Ik zie, dat hij er niets van begrijpt."

„Er zijn zoveel dingen, die hij niet begrijpt, Polly. Hij snapt ook niets van algebra en meetkunde en hij weet niet waarom de aarde om de zon draait. Maar we kunnen het hele circus toch niet stilleggen totdat hij het begrijpt! Je vergeet, dat hij maar een hond is."

Polly zweeg. Tenslotte was haar oom Jaap de baas van het circus en ze moest er zich dus wel bij neerleggen.

Op een paar meter van haar vandaan stond een artiest geduldig te wachten totdat Polly zou doorgaan met haar oefeningen op het hoge koord. Het meisje dat anders in het nummer optrad, was plotseling ziek geworden en oom Jaap had voorgesteld, dat Polly haar plaats zou innemen. Polly had het werk al vaker gedaan en ze hoefde er dus niet zo vreselijk lang op te oefenen. De man, die samen met haar zou optreden in het nummer, was bijzonder tevreden over haar vorderingen. Het ging prima en er was dus helemaal geen vuiltje aan de lucht, behalve. . . behalve dan dat Loekie met alle geweld ook in het nummer wilde optreden.

Met een verongelijkt gezicht en neerhangende oren keek hij toe, terwijl Polly de stellage beklom, die naar de hoge draad leidde. Hij was het er helemaal niet mee eens. Niet dat hij het te gevaarlijk vond. Hij had zoveel vertrouwen in Polly's handigheid, dat hij zich daarover geen zorgen maakte. Maar hij wilde zo graag meedoen.

Oom Jaap en de artiest Zanisj hielden allebei hun ogen strak gericht op Polly, terwijl ze over de dunne draad naar de andere kant liep. Ze zagen niet, dat Loekie stilletjes op de stellage afliep, snel omhoogschoot en op het koord stapte. Ze merkten het pas, toen hij als een volleerd koorddanser over de draad trippelde.

„Loekie!" riep oom Jaap verschrikt uit.

Polly stond aan de andere kant en zag wat er gebeurde.

„Loekie! Ga onmiddellijk terug!" beval ze.

Maar de hond hoorde het niet. De begane grond was zeker vijf meter onder hem en als hij misstapte, zou hij een lelijke val maken. Loekie dacht er alleen niet aan om mis te stappen! Voorzichtig zette hij zijn poten een voor een neer, terwijl zijn bazin met grote angstogen toekeek.

„Die hond is werkelijk geweldig!" zei oom Jaap.

Loekie scheen het helemaal niet bijzonder moeilijk te vinden. Stapje voor stapje kwam hij verder en toen hij de andere stellage had bereikt, ging hij waardig en met opgeheven hoofd omlaag.

„Je bent een stoute hond," zei Polly, zodra hij veilig en wel naast haar op de

grond stond. „Ik had je gezegd, dat je daar moest blijven liggen. Je hebt me vreselijk laten schrikken, Loekie. Dat mag je nooit weer doen."

Oom Jaap keek peinzend voor zich uit. Nu alles zo goed was afgelopen, kon hij niet kwaad zijn op de hond. Hij kreeg een idee.

„Luister eens, Polly," zei hij. „Ik geloof, dat we Loekie heel gemakkelijk over de hoge draad kunnen laten lopen. Zeker als we er speciaal een voor hem laten maken."

Polly keek hem verontwaardigd aan. „Nooit!" zei ze. „Dat is veel te gevaarlijk. Stel je voor, dat hij vandaag of morgen valt."

Oom Jaap klopte haar glimlachend op de schouder.

„Goed, goed, we zullen er niet meer over praten. Het was maar een idee van me. Maar ik wil je wel vertellen, dat ik met stomme verbazing heb staan kijken. Ik had niet gedacht, dat een hond ooit zo iets zou kunnen. Het is toch wel een zeer merkwaardig dier."

Polly pakte Loekie bij zijn halsband.

„Kom mee," zei ze. „Je gaat terug naar de woonwagen." Ze wilde het gevaarlijke idee van haar oom in geen geval aanmoedigen.

Loekie liep nogal verbaasd naast haar. Zijn bazin was boos, begreep hij. Maar waarom? Wat had hij dan verkeerd gedaan?

Die avond liet Polly hem tijdens de circusvoorstelling alleen achter in de woonwagen en ging zonder hem naar de grote tent. Loekie was er verdrietig om en hij bleef net zo lang met een treurig gezicht voor de deur liggen, totdat hij in de circustent het applaus hoorde opklateren. Hij zuchtte opgelucht. Het was dus goed gegaan en het zou niet lang meer duren of zijn bazin kwam hem halen voor zijn optreden.

Polly kwam glimlachend binnen.

„Ziezo, Loekie. Daar ben ik weer." Ze klopte hem op de rug en kleedde zich snel om voor het nummer met de hond.

Loekie was meteen weer in zijn nopjes en hij deed nog meer dan anders zijn best om zijn nummer zo goed mogelijk te brengen. Het publiek was vol bewondering voor zijn schranderheid en het klapte minutenlang.

Polly had besloten het koordlopen iedere morgen met Zanisj te oefenen en ze nam Loekie steeds mee. Hij bleef braaf in een hoekje liggen en verloor zijn bazin geen seconde uit het oog.

„Wil je wel geloven," zei Zanisj een paar dagen later tegen Polly, „dat ik gewoon een beetje bang begin te worden voor die hond. De manier, waarop hij naar me kijkt, bevalt me niet. Ik heb het gevoel of hij me ieder ogenblik wil aanvallen."

„Loekie?" riep Polly verbaasd uit. „Hoe kom je erbij, Zanisj? Loekie zou het niet in zijn hoofd halen om iemand kwaad te doen."

„Hm," zei de artiest. „Maar hij ligt toch maar steeds te loeren en dat staat me helemaal niet aan."

Polly zei maar niets meer. Ze was niet van plan Loekie thuis te laten, omdat hij lag te kijken. Daar deed hij tenslotte geen kwaad mee.

En toch had Loekie iets in de zin...

Toen Polly die avond na de voorstelling nog wat bleef praten met een groepje kennissen, glipte hij ongezien weg en ging naar de circustent, die nu volkomen uitgestorven was. Midden in de piste stond de stellage met het koord hoog in de lucht; dat was nu precies wat hij zocht. Hij wilde helemaal alleen en ongezien op die dunne draad oefenen.

Hij voelde zich wel een beetje schuldig, terwijl hij de stellage beklom, want hij wist dat hij iets ging doen, dat hij eigenlijk niet mocht. Maar toch stapte hij voorzichtig op de draad en schoof langzaam vooruit. En toen hij ongeveer halverwege was, zag hij onder zich plotseling een donkere schim en een bekende stem riep vriendelijk: „Kalm aan maar, Loekie!" Het was de stem van de baas. Voetje voor voetje liep hij door, totdat hij aan de andere kant kwam, waar hij omlaag moest. Met hangende staart liep hij op oom Jaap af, want hij verwachtte dat de baas hem een flink standje zou geven voor zijn ongehoorzaamheid. Maar oom Jaap was helemaal niet boos.

„Dat zie ik nou graag, Loekie," zei hij, terwijl hij hem op de rug klopte. „Iemand, die in zijn vrije tijd oefent! Maar ik mag het toch niet goedkeuren, want het is te gevaarlijk op die dunne draad. Als we nu eens een dikkere hadden..."

Hij keek Loekie aan en de hond wierp hem een smekende blik toe.

„Wacht eens... Een dikkere draad? Ik weet nog iets veel beters!" riep oom Jaap uit. „We nemen twee draden! Natuurlijk. Een dubbele draad is lang niet zo gevaarlijk en het is vrij gemakkelijk te maken. Maar we moeten er voorlopig nog niet met Polly over praten."

De volgende dag maakte de baas er meteen werk van. Hij riep de circustimmerman bij zich en legde hem uit wat hij van plan was.

„Op een dubbele draad zou Loekie zonder gevaar kunnen lopen," zei hij. „En het kan een prachtige stunt worden. Ga maar meteen aan het werk en kom me

„Loekie!" riep oom Jaap verschrikt uit.

maar even roepen als het klaar is."

Een paar uur later had de timmerman de dubbele draad al hoog boven de arena aangebracht; oom Jaap bekeek het resultaat goedkeurend. Hij wachtte op Polly, want hij had haar gevraagd of ze met Loekie naar de circustent wilde komen voor een oefening.

„Zo, oompje," zei ze, toen ze een paar minuten later de arena binnenstapte. „Zegt u maar eens wat ik moet doen."

Oom Jaap glimlachte veelbetekenend.

„Jij hoeft niets te doen dit keer, liefje. De oefening waarvoor ik je heb laten komen, is alleen voor Loekie."

Hij wenkte Loekie, wees naar de stellage en zei: „Omhoog, Loekie!"

Loekie wierp even een blik naar zijn bazin, maar Polly was te verbaasd om iets te zeggen. Ze zag hem omhoogklimmen en op de dubbele draad stappen. Oom Jaap kreeg gelijk. Nu hij op twee draden kon lopen, was het veel gemakkelijker. Trots en met opgeheven hoofd trippelde de hond over de dubbele draad naar de andere kant. Hij aarzelde niet één keer en hij liep even zeker als op de begane grond.

„Zie je het nou?" riep oom Jaap uit. „Hij doet het geweldig! Met een beetje oefening is hij een volleerd koorddanser."

Polly stond een beetje bedremmeld te kijken. Het was allemaal zo plotseling gegaan.

„Ik geloof, dat u gelijk hebt, oom," gaf ze toe. „Hij schijnt zich volkomen zeker te voelen op die dubbele draad. Als hij een paar weken geoefend heeft, kan hem niets meer overkomen. Het zou inderdaad een prachtig nummer zijn!"

Maar er was nog iemand in de piste, die het allemaal had zien gebeuren. Zanisj. En toen hij hoorde, wat Polly zei, kwam hij met grote stappen naderbij en riep met een kleur van woede: „Ik wil het niet hebben! Het gebeurt niet!"

Polly draaide zich verbaasd om.

„Maar, Zanisj! Als ik er nou geen bezwaar tegen heb. . ."

„Wat doet dat ertoe?" antwoordde de artiest nijdig. „Het is mijn nummer, waar ik jarenlang op gewerkt heb. Dacht je dat ik me nu zo maar opzij liet duwen door een hond?"

Polly zag, dat het gezicht van haar oom betrok. De baas was er de man niet naar om zich de les te laten lezen door een van de artiesten. En als Zanisj er een stokje voor wilde steken, moest hij het toch op een heel andere manier aanleggen.

Maar Polly dacht snel na. Als Zanisj kwade bedoelingen had, kon hij ernstige moeilijkheden veroorzaken, die vooral voor Loekies veiligheid gevaarlijk waren. Daarom zei ze: „Laten we er nog eens rustig over nadenken, oom. Misschien heeft Zanisj wel een beetje gelijk."

„Nou, goed dan," zei oom Jaap met tegenzin. „Dan zullen we er nog eens over praten."

Als Polly die middag de gedachten van Zanisj had kunnen lezen, zou ze zeker ernstig bezorgd geweest zijn. Want de artiest broedde op een snood plan. Hij was jaloers op Loekie en hij vreesde dat de hond al het applaus zou krijgen, als hij samen met hem in het nummer optrad. Misschien zou zijn naam zelfs niet eens meer op de aanplakbiljetten vermeld worden, dacht hij. Hij moest er iets aan doen.

De volgende dag ging hij eens praten met de circustimmerman.

„Ik ben van plan een gewaagde stunt uit te halen om de baas te verrassen," zei hij. „Maar ik heb jouw hulp nodig."

Hij nam Niek, de timmerman, mee naar een eenzaam plekje in het berglandschap even buiten het dorp, waar het circus stond opgesteld. Op een hoge bergtop bleef hij staan. Onder hen bulderde een snelstromende rivier.

„Kijk," zei Zanisj. „Zie je die dikke boom daar op de top van de berg aan de overkant van de rivier?"

Niek knikte.

„Prachtig. Ik wil een stevig touw om die boom heen slingeren en het andere eind hier vastmaken. En over dat touw loop ik dan naar de overkant."

„Be-bedoel je, dat je. . . boven de rivier, op zo'n dunne draad. . .?" stamelde Niek verbaasd. „Nou, daar zouden ze mij nooit voor krijgen. Als je in die rivier valt, ben je absoluut verloren!"

„Daar heb je gelijk in," antwoordde Zanisj. „Maar daar ben ik helemaal niet bang voor. Ik heb zulke stunts al vaker uitgehaald. Nog wel gevaarlijker. Maar denk je eens in: we halen er een massa krantenmensen bij, die er natuurlijk over gaan schrijven. Is dat geen schitterende reclame voor het circus?"

„Ja, dat wel," gaf Niek toe. „Goed, ik zal je helpen."

Samen wierpen ze het uiteinde van het dikke touw met een grote lus om de boom heen, die aan de andere kant van de rivier stond. Het bleek minder moeilijk te zijn dan het leek, want ze kregen het de eerste de beste keer al voor elkaar. Ze trokken het touw stevig aan, zodat de lus strak om de boomstam kwam te zitten, waarna Niek het andere eind vastmaakte.

Zanisj probeerde eerst terdege of het touw wel sterk genoeg was door er met zijn handen aan te gaan hangen. De spieren van zijn armen spanden zich, terwijl hij meter voor meter aan zijn handen naar de overkant zwaaide. Daar aangekomen nam hij zijn balanceerstok en liep glimlachend over het koord terug. Niek keek stomverbaasd toe. Die kerel was werkelijk niet bang uitgevallen en hij liep net zo zeker over het dunne koord alsof hij de vaste grond onder zijn voeten had! Maar Niek was voor iets anders bang.

„Ik waarschuw je, Zanisj," zei hij, toen de artiest bij hem terug was. „In het gebergte aan de overkant van de rivier

LEO LEEP

zitten poema's. Misschien wachten ze je op als je er aankomt en dan verscheuren ze je onherroepelijk."

Zanisj haalde zijn schouders op.

„Wat kan me gebeuren?" zei hij. „Ik blijf er hoogstens een paar seconden en ik kan dadelijk teruglopen. En geloof maar niet, dat er één poema is, die over zo'n dunne draad kan lopen."

Niek zei niets, maar hij zou in ieder geval voor geen goud naar de overkant durven gaan.

Zanisj liet hem beloven, dat hij met niemand over de stunt zou praten, zolang hij het geheim wilde houden.

Toen ging de artiest op zoek naar Loekie. Hij had zijn sluwe plan nu helemaal klaar en hij hoefde het maar ten uitvoer te brengen.

Loekie zat in het zonnetje voor Polly's woonwagen en hij verveelde zich een beetje. Zijn bazin was met de was bezig en hij had eigenlijk niets te doen.

„Kom, Loekie," zei Zanisj zo vriendelijk mogelijk, terwijl hij de halsband van de hond vastpakte. „We gaan samen een eindje wandelen. Dat luieren is niets gedaan voor zo'n levenslustige hond."

Wandelen! Dat was een woord, dat Loekie kende. Kwispelstaartend liep hij met de artiest mee.

Zanisj ging rechtstreeks naar de plaats, waar het touw boven de rivier was gespannen. Daar bleef hij even staan en streelde Loekies kop. „Je bent een brave, gehoorzame hond," zei hij. „Kom maar achter me aan. Volgen!" Hij zette een voet op het koord. „Misschien val je eraf. Misschien ook niet. Maar ik zal er wel voor zorgen, dat je in ieder geval de angst te pakken krijgt en nooit meer een stap op het koord durft te zetten."

Hij begon over het koord te lopen. „Volgen, Loekie!" riep hij over zijn schouder. „Volgen!"

Maar op dat moment kwam Polly het bergpad oprennen. Kuko, de clown, had haar verteld, dat hij Loekie met Zanisj had zien meelopen in de richting van de bergen, en ze was meteen op zoek gegaan.

Ze zag, dat Loekie op het touw wilde stappen, en ze gaf een kreet van schrik. „Loekie! Niet doen!"

De hond bleef gehoorzaam staan, maar hij hield zijn ogen gericht op Zanisj, die nu halverwege het koord boven de bruisende rivier liep. Niek, de timmerman, kwam ook aanrennen

„Het is een stunt, die hij heeft uitgedacht om de baas te verrassen," zei hij om Polly gerust te stellen. „Hij heeft het al vaker gedaan en er kan hem echt niets gebeuren. Kijk maar eens hoe zeker hij loopt." Maar op hetzelfde ogenblik hield hij de adem in en wees naar de overkant. Polly's blik volgde zijn vinger en ze verstijfde van schrik. Een poema! Tussen het struikgewas aan de overkant zag ze de bliksemende ogen van een moordlustige bergleeuw!

„Zanisj!" schreeuwde ze. „Pas op! Een poema!"

Maar de artiest had al zijn aandacht nodig voor het koord onder zijn voeten en hij keek niet naar het struikgewas vóór hem. Zijn gemene plan was mislukt; Loekie had zich niet op het koord gewaagd.

De artiest zag het dreigende gevaar nu en hij beefde van angst.

Hij was nog maar een meter verwijderd van de andere oever; al zijn zenuwen waren gespannen. De overtocht was toch moeilijker geweest dan hij verwacht had en hij zou even moeten rusten, eer hij terugging. Zodra hij vaste grond onder zijn voeten voelde, liet hij zich uitgeput vallen en strekte zich uit.

Maar op hetzelfde ogenblik sloop de poema naderbij.

De artiest zag het dreigende gevaar nu en hij beefde van angst. Gillend sprong hij overeind en rende op een boom af om zich erachter te verbergen.

Op de andere oever wendde Polly zich lijkbleek tot Niek.

„Ren terug naar het circus!" zei ze. „Haal een geweer en... breng zoveel mogelijk mannen mee. Vlug! Misschien kunnen we Zanisj nog redden!"

Haar blik ging terug naar het touw en tot haar ontzetting zag ze, dat Loekie er vlug overheen liep. Ze sloot haar ogen, want ze durfde niet te kijken. Eén misstap zou Loekies dood betekenen. Maar toen ze haar ogen weer opende, kwam Loekie net met een sprong van het touw op de andere oever terecht. Ze sloeg een hand voor haar mond. Loekie! Haar Loekie! Wat kon hij doen tegen een poema? Tegen een moordlustig roofdier?

Loekie liet haar zien, wat hij kon doen...

Als een wervelwind besprong hij de poema van achteren. Het roofdier was niet op de aanval voorbereid en het duurde even voordat de poema zich hersteld had. Loekie gunde hem geen tijd. Luid blaffend rende hij achter hem aan en dreef hem in de richting van de woest rollende rivier. Toen hij tot de tegenaanval wilde overgaan, waagde de poema zich iets te ver op de glibberige oever. Hij gleed uit en voordat hij overeind gekrabbeld was, gaf Loekie hem een kopstoot, waardoor het roofdier in de kolkende rivier terechtkwam en onmiddellijk door de stroom werd meegesleurd.

Zanisj stond nog steeds op dezelfde plaats; hij beefde over zijn hele lichaam. De eerste minuten was hij niet in staat de overtocht te ondernemen. Toen hij zich een beetje hersteld had, omhelsde hij Loekie. „Bravo, moedige Loekie," zei hij met een snik in zijn stem. „Je hebt mijn leven gered, terwijl ik zo'n laaghartig plan koesterde. Ik zal het nooit vergeten en van nu af aan zal ik het als een grote eer beschouwen als je samen met mij wilt optreden."

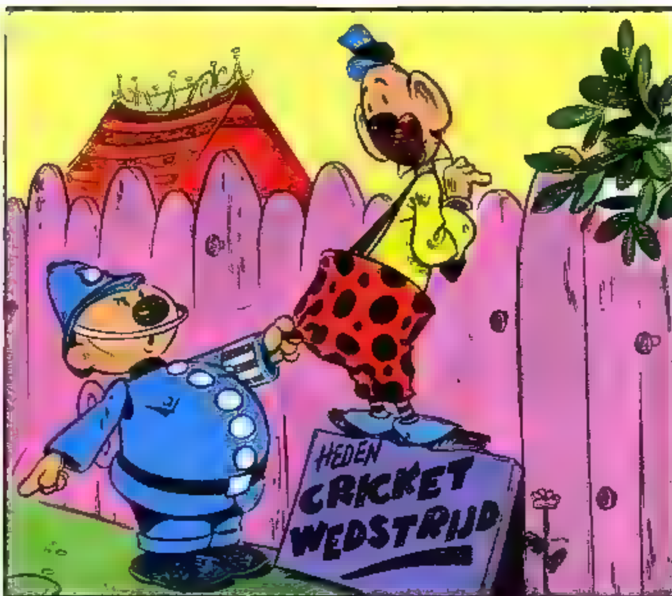
Als twee vrienden gingen ze een paar minuten later over het strak gespannen koord naar de andere oever, waar een gelukkige en trotse Polly hen opwachtte.

SPELEND

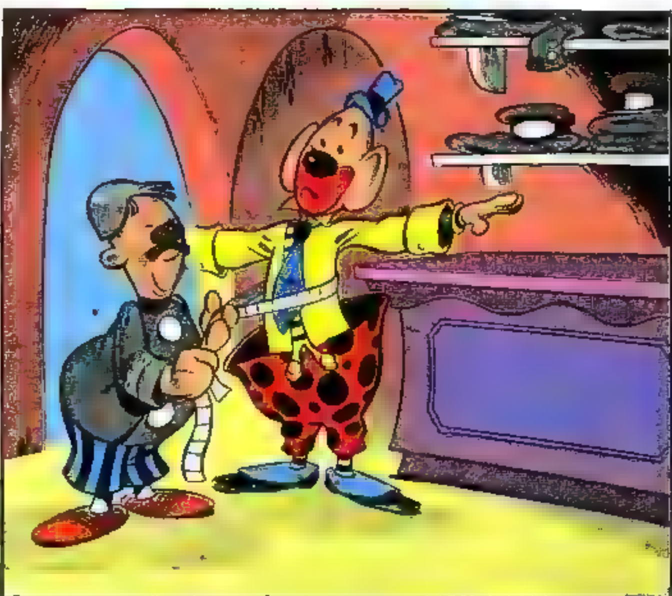
Tommie ging met Dollie Dimpel naar de sportwedstrijden kijken. Gelukkig hadden ze 's morgens al kaartjes gehaald, want 's middags waren alle kaarten uitverkocht. „Kan ik er nog bij?" vroeg Kwink de clown heel beleefd. „Het spijt me, meneer, alles uitverkocht."

Maar Kwink wilde toch de wedstrijd zien en liep eens om de schutting heen. Opeens zag hij een bord staan. Hij klom erop en kon toen prachtig op het veld kijken. Maar het duurde niet lang! „Wat moet dat daar?" klonk opeens de barse stem van agent Knuppel.

Kwink zette het op een lopen en ontdekte dat door de achteringang nog mensen naar binnen gingen. Daar moet ik bij zijn, dacht Kwink hoopvol. Als zij naar binnen kunnen, waarom ik dan niet? Ik ben immers net zo oud als zij en nog veel groter.

Toen hij eenmaal binnen was, kwam hij in de kamer van de opzichter. „Aha, jij bent zeker de nieuwe ijscoman! Ik zal je gauw een net pak aantrekken," zei hij. Kwink begreep er eerst niets van, maar liet de man rustig maatnemen, bang anders weggestuurd te worden.

SPEELGOED

Het duurde niet lang of Kwink kreeg een uniformjas aan, een pet op zijn hoofd en een geldtas over zijn schouder. „En denk eraan, dat je niet te lang in de zon blijft staan, dan smelt alles." Kwink knikte beduusd, hij was sprakeloos! Het was ook zo onverwacht!

De wedstrijd was nauwelijks begonnen, of daar trok Kwink er met andere ijscomannen op uit om de bezoekers in de warmte van heerlijk chocoladeijs te voorzien. Hoe moet ik dat doen, dacht Kwink, ik moet in de schaduw blijven en ik mag niet schreeuwen.

De spelers zullen ook wel dorst hebben, dacht Kwink, maar daar mag ik niet komen, want zij staan midden in de zon. Ik vind het trouwens zelf veel te warm om met mijn zware bak in de gloeiende zon te lopen.

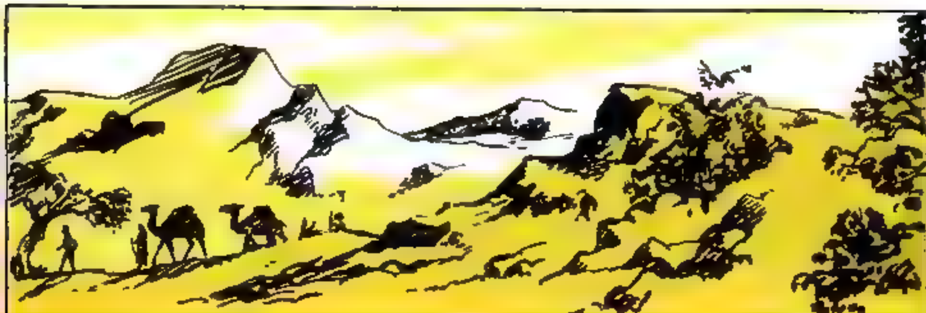

Maar op het veld gekomen zag hij in de schaduw Tommie en Dollie zitten. „Heerlijk chocoladeijs, juffrouw," mompelde hij, naar de wedstrijd omkijkend. „Graag," lachte Dollie, „als je er zelf ook eentje neemt." Kwink smulde, maar genoot nog het meest van de wedstrijd.

Captain JOKER

NA ENKELE DAGEN WAREN ALLE VOORBEREIDINGEN GETROFFEN. ADI-ELL-SIM HAD DRAGERS GEHUURD. DE KAMELEN EN ENKELE EZELS WERDEN ZORGVULDIG BEPAKT MET DE BAGAGE EN OP EEN PRACHTIGE MORGEN TROK JOKER MET ZIJN KLEINE KARAVAAN VOL GOEDE MOED OP WEG.

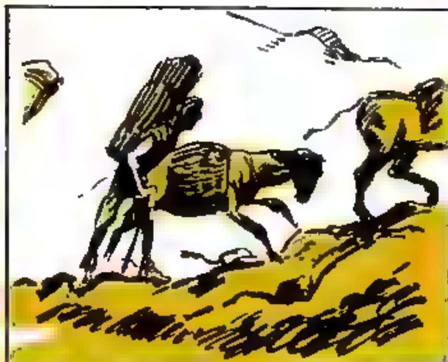

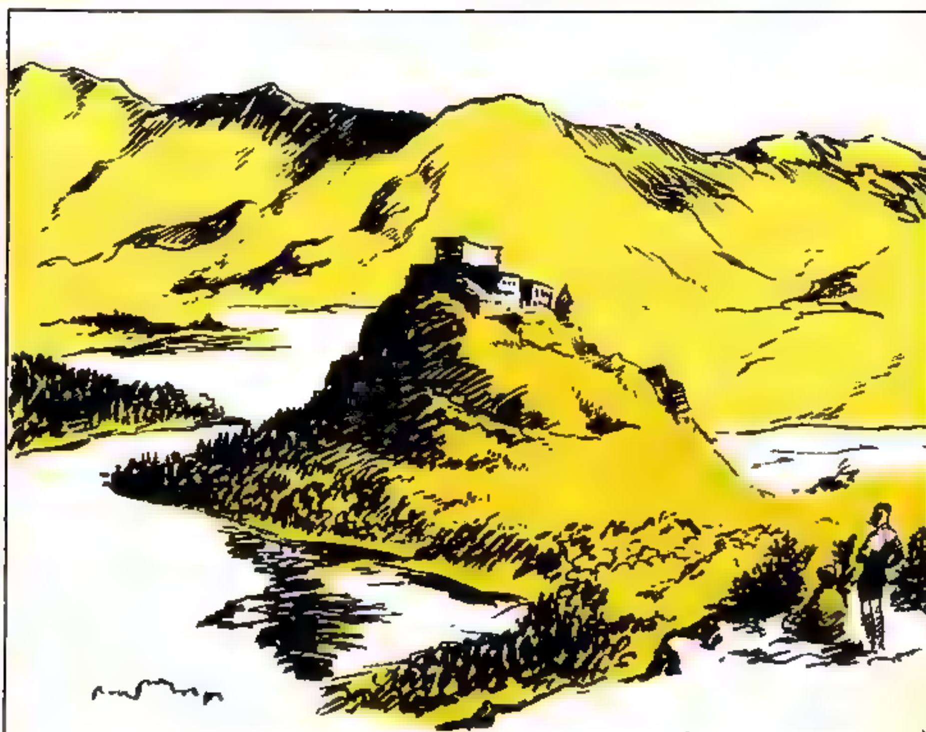

NAARMATE DE TOCHT VERDER HET BERGLAND INGING, WERD HET LANDSCHAP EENZAMER EN WOESTER. ZE ONTMOETTEN BIJNA GEEN MENSEN MEER EN SOMS DUURDE HET ENKELE DAGEN EER ZIJ WEER DOOR EEN BEWOOND OORD KWAMEN.

DE WEG VERANDERDE IN SMALLE BERGPAADJES,

WAAR, ZOALS EEN KAMEELDRIJVER ZEIDE,

DE KAMELEN NIET ZONDER GEVAAR VERDER KONDEN GAAN. DE BAGAGE

WERD DAAROM GEHEEL OVERGELADEN OP DE EZELS, DIE ZICH OP DE ROTSACHTIGE PAADJES BETER THUIS VOELDEN. EINDELIJK, NA EEN LANGE EN VERMOEIENDE TOCHT, KREEG JOKER OP EEN BERGTOP EEN GEBOUW IN ZICHT, DAT ER ALS EEN STERKE BURCHT UIT ZAG. DAT WAS HET LAMAKLOOSTER, DAT IN HET GEHEIMZINNIGE BRIEFJE VAN O'BRIEN WERD GENOEMD.

De man van staal

MET GROOT GEMAK GOOT ARCHIE WEER EEN WATERKRUIK LEEG, DIE HIJ AAN DE BRON HAD GEVULD.

PRACHTIG GEDAAN, ARCHIE, WE ZIJN BIJNA KLAAR.

TOEN ARCHIE NOG EEN PAAR VATEN LEEGGOOT, LIEP HET BASSIN OVER.

ARCHIE

ALS DE SJEIK NU MAAR WOORD HOUDT EN ONS DE BELOOFDE BENZINE GEEFT.

WE GAAN METEEN NAAR HEM TOE, DES TE VROEGER KUNNEN WE FRANK REDDEN.

DE VRIENDEN WISTEN NIET DAT INTUSSEN DE SJEIK MET SIRDU EEN LISTIG PLAN OPSTELDE.

DAAR KOMEN ZE AAN VOOR DE BELOOFDE BENZINE.

NEEM UW BESLUIT VLUG, HOOGHEID. MIJN HEER ZAL U RIJK BETALEN ALS U MIJ HELPT HUN TANKAUTO TE BEMACHTIGEN; DAARMEE ALLEEN KAN HIJ DE JUWELEN IN DE SFINX VINDEN.

DE SJEIK DACHT EVEN NA.

ZOLANG ZE DIE MAN VAN STAAL HEBBEN, BEGINNEN WE NIETS. DIE MOETEN WE EERST TE PAKKEN HEBBEN. IK STEL VOOR...

TOEN HET DRIETAL HET PALEIS BINNENTRAD, KWAM DE SJEIK HUN TEGEMOET.

ONZE MAN VAN STAAL HEEFT ZIJN TAAK BEËINDIGD, WE VERZOEKEN U OM DE BELOOFDE BENZINE.

GA TOCH NIET DADELIJK WEG, DRINK EERST EEN GLAS MET MIJ. KOM MEE.

TED EN KEN WEIFELDEN.

HOOGHEID, WE HEBBEN DE BENZINE DRINGEND NODIG, WE MOETEN IN DE BLAUWE OASE EEN VRIEND BEVRIJDEN.

DRINK EERST EEN GLAS, INTUSSEN KUNNEN DE BEDIENDEN UW TANKAUTO KLAAR-MAKEN. BOVENDIEN WOEDT ER EEN ZAND-STORM, ZODAT U TOCH MOET WACHTEN TOTDAT HET WEER OPKLAART.

MET TEGENZIN STEMDEN DE VRIENDEN TOE. ARCHIE HIELP DE BENODIGDHEDEN VOOR DE ONTVANGST TE BRENGEN.

WE KUNNEN BETER WACHTEN TOTDAT DE STORM IS GAAN LIGGEN. ER ZIT NIETS ANDERS OP.

HET WERD EEN GROOTSE ONTVANGST. ARCHIE HIELP MEE.

AL EET HIJ NIET, HIJ KAN WEL WERKEN!

HET IS EEN MERK-WAARDIG WEZEN!

ZELFS WIJN SCHENKEN DEED ARCHIE VOORTREFFELIJK.

SIRDU BESPIEDDE ALLES UIT EEN VENSTERTJE.

MOOI ZO, ZE HEBBEN NIETS IN DE GATEN.

TOEN DE SJEIK IN DE HANDEN KLAPTE, VERSCHEEN EEN ZESTAL ATLETEN.

IK STEL VOOR DAT UW MAN VAN STAAL VOOR TIJDVERDRIJF KAMPT TEGEN DEZE MANNEN.

UITSTEKEND, HOOGHEID.

TED ZAG NIET HOE DE SJEIK BOOSAARDIG GLIMLACHTE.

DIRECT IS DE MAN VAN STAAL UITGESCHAKELD, DAN KUNNEN MIJN BEDIENDEN DE TANKAUTO IN BESLAG NEMEN EN NAAR DE GESLUIERDE ARABIER OVERBRENGEN.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

OPGEWONDEN KWAM DE DOUAIRIÈRE OP HET BALKON, WAAR HAAR NICHTJE ANITA VAN DE AVONDKOELTE GENOOT

IS HET WAAR, ANITA, DAT OP JOUW BEVEL GRAAF ROFFSTEIN [redacted] GELEIDE TERUG-GEBRACHT WORDT?

INDERDAAD, TANTE.

MAAR, KIND, HOE KUN JE DE ADJUDANT VAN DE PRINS ZO BEHANDELEN! EN DAT NET VOOR JE VERLOVING!

IK HEB IN DE KAMER VAN ROFFSTEIN AFSCHRIFTEN VAN MIJN HANDTEKENING GEVONDEN. HIJ HEEFT RUDOLFS ARRESTATIEBEVEL VERVALST

DE DOUAIRIÈRE KEEK HAAR NICHT VERBIJSTERD AAN.

MAAR, ANITA, DAT KAN TOCH NIET! EEN MAN ALS GRAAF ROFFSTEIN... DAT MOET EEN VERGISSING ZIJN.

DE DOUAIRIÈRE ZOU NOG VERBAASDER ZIJN GEWEEST, ALS ZE ROFFSTEIN OP DAT OGENBLIK HAD GEZIEN.

DE PRINSES WEET NIET DAT RUDOLF GEVANGEN ZIT EN VERWACHT DUS NIEUWS OVER HEM. OM VERDERE VRAGEN TE VOORKOMEN ZAL ZIJN JAS MOOI DIENST KUNNEN DOEN.

EVEN LATER.

AHA, EEN PATROUILLE... ZE ZIEN DE JAS WEL DRIJVEN. MIJN PLAN LUKT PRACHTIG!

DE GRAAF WERD DOOR DE PRINSES VERDACHT VAN HANDTEKENING-VERVALSING, ZODAT RUDOLF OP EEN VALS ARRESTATIEBEVEL VERBANNEN WAS. DE GRAAF HAD TWEE REDENEN OM RUDOLF WEG TE WERKEN. TEN EERSTE OMDAT RUDOLF HET SNODE PLAN KENDE TER VERRIJKING VAN DE PRINS EN ZIJN ADJUDANT. TEN TWEEDE OMDAT ZE ONTDEKT HADDEN DAT RUDOLF DE WETTIGE TROON-OPVOLGER VAN HILVANIA WAS.

IN DE KERKER VAN KASTEEL WILDENSHAUF HOORDE RUDOLF VERBETEN PRINS ERIKS WOORDEN AAN.

JE MAG DAN DE TROONOPVOLGER ZIJN, MAAR REKEN ER MAAR OP DAT DE CEL JE PALEIS IS EN IK OP DE TROON BLIJF!

WAT EEN HELD BEN JE TOCH, MET TWEE GE-WAPENDE MANNEN ACHTER JE DURF JE WEL.

PEINZEND LIEP PRINS ERIK UIT DE CEL.
EEN HOUTVESTER, DOOR EEN BOERIN OPGEVOED.. MIJN NEEF EN TROON-OPVOLGER? NIEMAND ZAL HEM HIER ZOEKEN...

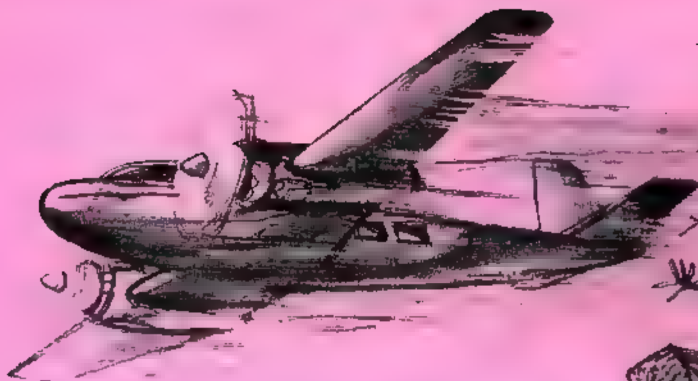

RUDOLF BLEEF ACHTER VOL GEDACHTEN...
IK EEN PRINS? IK BEGRIJP ALLEEN DAT DE PRINSES MIJN STEUN NODIG HEEFT. IK ZAL EN MOET ONTSNAPPEN.

EEN UUR LATER KWAM DE KAPITEIN VAN DE PALEISWACHT DE WERKKAMER VAN DE PRINSES BINNEN.
DAG, KAPITEIN. IS GRAAF ROFFSTEIN TERUG?
NOG NIET, HOOGHEID, MAAR IK HEB HIER IETS DAT EEN GRENSPATROUILLE GEVONDEN HEEFT.

VOORZICHTIG MAAKTE DE KAPITEIN HET PAKJE OPEN.
ZE VONDEN HET IN DE RIVIER EN HEBBEN HET DIRECT AAN MIJ GEBRA HT.
EEN JAS... VAN DE HOUTVESTER!

JA, HOOGHEID. IK VREES DAT DE EIGENAAR VAN DE JAS IETS OVERKOMEN IS. HIER STAAT ZIJN NAAM...

DE PRINSES KON HAAR ANGST NIET BEDWINGEN.
RUDOLF!

Het geheim van de vliegende dokter

DOOR E. BERESFORD

IV

KORTE INHOUD: *Lis en Tom Tinford gaan een maand logeren op de boerderij van hun vaders vriend in Australië; later zullen zij naar Nieuw-Zeeland gaan, waar hun vader benoemd is aan een landbouwschool. Zij reizen per vliegtuig. In Zwitserland vraagt een zekere Brook, of zij voor hem een doos bonbons willen dragen; hij gaat ook naar Australië. Bij de landing in Karachi kijken zij hun ogen uit; ze zien onder andere olifanten en een blinde bedelaar.*

Een zeer kleine, oude Pakistaanse man met een gezicht als een oude noot veerde op van de stoel en boog naar de kinderen. Zij bogen terug.

,,Wilt u iets kopen, kleine dame?" vroeg hij.

,,Ja, heel graag," antwoordde Lis. ,,Maar dat gaat jammer genoeg niet," zei ze spijtig.

,,Wat jammer," zei de man droevig. Toen lachte hij opeens.

,,Dat krijg je dan van mij," zei hij trots en hij overhandigde een schoteltje met kleverige snoepjes.

Tom en Lis namen er allebei een en bedankten hem. Ze bogen weer en glimlachten en toen stapten ze, manmoedig kauwend, weg.

,,Misschien moeten we hier zijn," zei Tom, toen ze bij een deur kwamen. Hij stond op een kier en Tom drukte hem verder open met Lis op zijn hielen. Midden in de kamer was een gordijn gespannen. Alsof een geheimzinnige stem hem waarschuwde, stond Tom opeens stil en hield zijn vinger tegen de lippen. Met zijn andere hand pakte hij Lis bij de elleboog. Ze keek hem verbaasd aan, waarop hij zacht ,,st" siste. Zachtjes slopen zij door de kamer naar het gordijn en gluurden om een hoekje. Daar, op de vloer, zat de blinde bedelaar geknield. Voor hem stond een reistas, de inhoud was over de vloer uitgespreid. Vlug en doodstil bekeek de man elk voorwerp: een kam, toiletartikelen, opgerolde sokken, drie schone handdoeken, een sjaal en wat papieren. Opeens keek hij op. Lis en Tom deden een stap achteruit en slopen terug. Toen zij de deur achter zich gesloten hadden, gingen zij op een holletje naar het andere eind van de grote zaal.

,,Die man is helemaal niet blind," zei Lis. Haar hart klopte luid van spanning.

,,Nee, dat is wel duidelijk," zei Tom. ,,Dat is even een uitgekookte dief! Maar toch begrijp ik niet, waarom hij al die dingen zo nauwkeurig onderzocht en ze daarna in de tas stopte."

,,Misschien vond hij ze niet de moeite waard om mee te nemen," opperde Lis.

,,Misschien was hij wel naar iets bijzonders aan het zoeken," ging Tom door met gefronst voorhoofd. ,,Ik heb zo het idee, dat..." Hij maakte de zin niet af, alsof hij diep aan het nadenken was.

Lis keek hem gespannen aan. Ze wist, dat ze hem niet moest storen als hij over iets piekerde. Plotseling klaarde zijn gezicht op en hij knipte met de vingers. ,,Ik heb het," zei hij triomfantelijk.

,,Wat dan?" vroeg Lis.

,,Die tas. Ik wist wel, dat ik hem al eens eerder had gezien. Het is de tas van meneer Brook. Maar waarom zou een blinde bedelaar, die niet blind is, in de tas van meneer Brook zitten snuffelen?"

HOOFDSTUK IV

De geheime boodschap

De lerares Engels van Lis op school had altijd gezegd: ,,Elisabeth, je raakt altijd in moeilijkheden. Neem de tijd om eerst goed na te denken voordat je iets doet, en dan zal je een hoop narigheid bespaard blijven."

Deze zo vaak herhaalde woorden

stonden Lis nu voor de geest en ze hielden haar ervan terug snel door te lopen naar de politie. Ze stond even te piekeren en na een stilte van enige seconden zei ze tegen Tom: „Laten we het maar aan niemand vertellen."

„Maar dat moeten we wel doen," zei Tom, die in zulke zaken zeer precies was.

„Nee, dat moeten we niet doen," zei Lis. „Luister eens goed, hij deed alles terug in de tas, nietwaar?"

Tom knikte

„Nou, als je van plan bent iets te stelen, dan pak je het toch en dan loop je toch hard weg?" zei Lis. „Dan blijf je toch niet op de plaats van je misdrijf en ga je niet je buit rustig zitten bekijken?"

„Dat ben ik met je eens," zei Tom.

„Daarom geloof ik niet, dat hij van plan was iets te stelen. Ik weet wel zeker dat een blinde — ik bedoel een gewone — bedelaar bijzonder goed sokken en zakdoeken kan gebruiken. Nee, ik geloof dat hij iets speciaals zocht. Hij zal gewoon de tas terugzetten en niemand zal benadeeld worden."

„Om het maar precies te zeggen, jij staat aan de kant van de bedelaar, zelfs als hij een schurk is!" viel Tom in.

„Ik vond hem wat een aardig gezicht hebben," gaf Lis toe. Het was echt een antwoord voor een meisje.

„Maar als meneer Brook zijn tas mist en het aangeeft, zullen we het toch moeten vertellen," zei Tom, een slag om de arm houdend.

„Akkoord," zei Lis, „maar diep in je hart ben je het met me eens, hè, Tom?"

„Ik moest het eigenlijk niet met je eens zijn," zei hij, „maar voor deze keer zal ik me bij je wens neerleggen. Maar ik zou graag willen weten, waarom hij het deed."

„Misschien heeft hij net zo'n hekel aan meneer Brook als wij," zei Lis. „En hij doet natuurlijk net alsof hij blind is om meer geld te krijgen. Het mijne heeft hij in ieder geval binnen," zei ze spijtig En toen herinnerde zij zich opeens weer haar kaarten. Ze liep naar de steward, die juist van de veranda naar binnen kwam

Hoewel er niet veel tijd meer was, haalde hij een kaart voor Lis. Ze schreef zo vlug zij kon en hij nam daarna met een glimlach de kaart van haar aan. Hij zou ervoor zorgen, dat hij meteen werd gepost.

„Hoeveel krijgt u van me?" vroeg Lis en tot haar verwondering zei hij: „Beschouwt u het als een kleine dienst van de maatschappij. En gaat u nu maar gauw naar de bus. U bent de laatste passagiers."

Lis bedankte hem en rende met Tom naar de wachtende bus. Meneer Brook liep pal voor hen uit en de kinderen hielden zich muisstil, totdat hij een plaats achter in de bus had gevonden.

„Hij heeft zijn tas," zei Tom.

Lis was blij weer naar het vliegtuig te kunnen teruggaan en de vriendelijke mevrouw Blessington en haar familie weer te zien Tom mocht het plaatsje bij het raam hebben en zij ging een babbeltje maken met haar vriendelijk reisgezelschap. Mevrouw Blessington vroeg of zij zich nog steeds amuseerden en ze zei dat het toch zo heerlijk was van kleren te wisselen en een goed bad te kunnen nemen. Het gaf allemaal zo'n gevoel van thuis en Lis verwachtte al half en half dat mevrouw Blessington zou vragen of Tom en zij wel goed hun nagels hadden geborsteld.

Ze ontbeten in het vliegtuig en ze voelden zich al echte luchtrotten toen ze de blaadjes aanpakten en op hun schoot zetten Ze aten met smaak van de eieren met spek en toost met jam. Daarna was het onvermijdelijk, dat ze weer gingen slapen.

„Ik weet, dat het jammer van de tijd is," mompelde Lis toen ze wegsoesde „Mijn leraar aardrijkskunde zal teleurgesteld zijn als hij ooit hoort, dat ik niet beter heb gekeken, maar ik kan echt niet wakker blijven." En het volgend moment was ze in diepe slaap.

In Calcutta zeiden ze de familie Blessington vaarwel en ontweken meneer Brook zoveel ze konden. Tom kon een paar filmpjes kopen en Lis drie kaarten naar huis sturen. Ze had in Karachi maar één kaart kunnen kopen. Dit keer vertrok ze geen spier, toen ze drie olifanten koninklijk langs het vliegveld zag lopen.

De volgende vlucht duurde lang — zes uur en vijfenveertig minuten — en ze waren allebei blij, toen de stewardess hun liet zien waar de bibliotheek was en de kist met spelen. Nu scheen de tijd om te vliegen. Af en toe keek een van hen uit het raampje en zei: „Kijk dat eens, is de zee niet schitterend blauw?" Of: „Zeg, kijk eens, vissersboten!" Of palmbomen, of bergen of zelfs langzaam bewegende eilanden van wolken. Er was genoeg te doen en genoeg te zien en natuurlijk weer een heerlijke maaltijd. Maar ze begonnen weer wat slaperig te worden toen de lucht donkerder werd. Toen gingen de bordjes weer branden met.

Zij zag twee Chinese grootmoeders, die de traditionele jasjes met de hoge boordjes droegen.

verboden te roken en riemen vastmaken. Ze naderden Singapore.

De grondstewardess die hen ditmaal over het vliegveld leidde, was klein. Kleiner dan Lis en ze had een mooie witte jurk aan met een hoog boordje, dat precies paste bij het kleine Chinese gezichtje met de donkere ogen. Ze vertelde hun dat, als zij hun paspoorten hadden afgegeven, zij een bustocht over het eiland konden maken. Ze zouden wat mooie punten kunnen bewonderen en even uitrusten in het beroemde Raffleshotel.

Ze hadden allebei het gevoel, dat ze haast geen indrukken meer zouden kunnen verwerken, maar dit was toch een te mooie kans om te laten lopen. Verscheidene andere passagiers besloten de tocht mee te maken, ook meneer Brook. Vreemd genoeg scheen hij hun gezelschap net zo te mijden als zij het zijne. Hij ging achter in de bus zitten naast een oudere Chinese dame, die een grote hoeveelheid pakjes en manden bij zich had. De vermoeid uitziende jonge man kwam ook en Tom hoorde het meisje zijn naam van de lijst opnoemen: meneer Smithson.

Het was een tamelijk lange tocht naar het midden van de stad, de tweeling draaide hun hoofd van links naar rechts toen de bus over een grote weg reed. Ze zagen dikke, kleine Chinese kindertjes voor hutjes, waarin lichten brandden. Overal waren grote, fraaie palmbomen, die zachtjes heen en weer bewogen. Er kwamen meer en meer hutten, de lucht van de zee drong in hun neus en toen waren ze midden in Singapore. De straten waren vol mensen en de voorkant van de winkels was helemaal open. Er brandden grote lichten en hele families hadden het zich voor de avond gezellig gemaakt op straat. Zij praatten en lachten en keken naar de mensen, die voorbijliepen. Niemand scheen haast te hebben; Lis probeerde alles in zich op te nemen, zodat zij het later allemaal precies aan vader en moeder zou kunnen vertellen.

Ze zag twee Chinese grootmoeders, die de traditionele jasjes met de hoge boordjes droegen en de zwarte broeken en sandalen, praten tegen een oude Chinese man. Hij had een kleine zwarte hoed, een bril en een witte baard, die op en neer bewoog als hij praatte. Zijn jas was prachtig geborduurd en zijn handen hield hij gevouwen in de wijde mouwen. De kleine kinderen droegen allen Chinese kleren, zelfs de kleine baby's met hun grote ogen en zwarte haren. Sommige van de jonge meisjes droegen prachtige jasjes en hadden papieren bloemen in hun haren gestoken.

In dit deel van de stad, waar de straten nauw en bochtig waren en de huizen alle erg oud leken, verbeeldde Lis zich dat een goede windstoot de huizen zo in de lucht kon gooien. Maar zij moesten steviger zijn dan zij leken, want zij schenen heel erg oud.

Haast langs iedere gevel hing een lang, smal bord met Chinese tekens van de bovenste verdieping naar beneden.

Toen reden ze door het nieuwe gedeelte; hier leken de gebouwen precies op die in Londen of een andere grote stad. Het enige verschil was, dat ze hier en daar de glanzende witte torentjes van een moskee of tempel konden zien. De helder verlichte straten waren vol met grote auto's. Het was erg warm, lawaaierig en vol leven.

Het meisje gaf uitleg terwijl zij reden; nu stopte de bus voor een geweldig gebouw: het Raffleshotel. Het was een verrukkelijke gewaarwording de hal binnen te stappen en de koele lucht te voelen.

„Alsof we in een koelkast stappen," zei Tom. „Behalve dat het hier niet echt koud is."

Lis zocht vlug een paar kaarten uit en stuurde ze meteen weg. Terwijl ze het deed, probeerde ze zich voor te stellen, wat ze thuis aan het doen waren.

Ze stonden daar een paar seconden. Toen nam Smithson hem bij de arm.

Het was tien uur op haar horloge, maar dat van Tom vertelde, dat het thuis nog maar middag was. Een van de kelners vroeg hun of ze trek hadden in een glas limonade en dat hadden ze natuurlijk. Hij bracht ze door een achteruitgang, over een binnenplaats, toen weer door een andere deur en daar waren ze weer in het hotel. Hier waren weer winkeltjes en etalages met cadeautjes en souvenirs; Lis zou dolgraag een paar brokaten pantoffeltjes hebben gekocht

„Ze kosten maar een dollar," zei ze tegen Tom, terwijl ze haar neus tegen het glas platdrukte en watertandend keek naar een paar blauwe, met gouddraad geborduurd. „En ik weet zeker, dat ze niet veel wegen." Toen maakte Tom vlug een berekening en zei: „Nou, als je ze zo graag wil hebben. . . maar wat doen we met het geld?"

„Laten we het aan de man van het winkeltje vragen," zei Lis. „En als hij het niet weet, dan zal een van de kelners ons wel helpen. Ik weet zeker, dat de man die limonade voor ons is halen ons kan helpen. Hij ziet er uit alsof hij hier alles weet en iedereen kent"

Ze stapten de winkel binnen, waar de planken vol waren met houtsnijwerk, zijden doeken, speelgoed en snuisterijen. Een dikke, glimlachende man, met een blauwe jas aan en een zwart kapje op, begroette hen. Hij boog diep en zij bogen ook

„Wij zouden graag wat pantoffels willen zien," zei Tom langzaam. De man grijnsde breed

„Zeker, meneer," antwoordde hij in prima Engels, „voor uw beiden?"

„O nee, alleen voor mijn zuster," zei Tom, geschrokken omdat de winkelier had verondersteld dat een jongen geborduurde sloffen zou dragen. Even later lag de toonbank vol; na lang te hebben nagedacht, koos Lis het paar, dat ze het eerst had gezien.

„We hebben geen Singaporees geld," verklaarde Tom. „Kunnen we met Engels geld betalen?"

„Natuurlijk," zei de man.

Tom betaalde en Lis nam haar pakje.

„Mogen we nog even rondkijken?" vroeg Lis aan de man, waarop deze boog en vriendelijk grijnsde.

„Wat wil je eigenlijk?" vroeg Tom zacht, terwijl hij Lis van de toonbank naar het raam duwde.

„Ja, zie je, ik weet zeker, dat moeder ook zo dolgraag een paar zou willen hebben, en ze zijn zo goedkoop en zo verschrikkelijk licht," zei Lis terwijl zij ze Tom in de hand duwde om te voelen.

„Invoerrechten," zei Tom streng

„Ik denk niet, dat ze naar zulke kleine dingen zullen kijken," zei Lis. „Ik weet zeker dat, als we het de douane vertellen, ze het zullen begrijpen. Echt, Tom, het is zo'n koopje."

„Nou vooruit. . ." begon Tom en ging

op andere toon verder: „Kijk, daar is meneer Brook. Wat gaat hij nou weer uitspoken?" Door de ruit zagen ze de man snel langs de andere kant van de winkelgalerij lopen. Hij hield zijn grote tas stevig vast en keek over zijn schouder.

„Hij heeft helemaal niet opgespeeld, dat hij iets kwijtgeraakt was," zei Tom. „Het is duidelijk, dat die bedelaar op een verkeerd spoor was. Maar wat zou er nu aan de hand zijn?"

Terwijl zij keken, rende meneer Brook pardoes tegen een pilaar en liet zijn tas vallen. Toen hij bukte om hem op te rapen, verscheen er een andere rennende man, die meneer Brook bij de schouder pakte, toen deze zich oprichtte. Meneer Brook begon met de armen te zwaaien; hij was kennelijk verschrikkelijk opgewonden, terwijl de andere man, in wie Tom nu Smithson herkende, probeerde hem te kalmeren. Ze stonden daar een paar seconden: meneer Brook met het hoofd schuddend en naar alle waarschijnlijkheid: nee, nee, nee, zeggend. Toen nam Smithson hem bij de arm en voerde hem mee langs de winkelgalerij. Meneer Brook spartelde tegen

Donkere kelners in witte uniformen liepen rond.

„Misschien weer iemand, van wie hij misbruik wilde maken," zei Tom lachend. „We hebben niet veel tijd, dus zoek alsjeblieft vlug iets uit voor moeder, anders krijgen we onze limonade niet meer."

Lis nam een paar prachtige donkerrode, met zilveren bloemen geborduurde pantoffels en Tom betaalde ze. De kelner kwam ze al tegemoet. „Vooruit, jongens," zei hij, „ik was al bang, dat ik jullie was kwijtgeraakt. Jullie limonade staat op dat tafeltje daar en is al betaald."

Ze bedankten hem voor zijn vriendelijkheid, maar hij wimpelde hun dank af en zei: „De passagiers moeten over vijf minuten vertrekken. Zorgen jullie, dat jullie er dan zijn? Of moet ik jullie komen halen? Jullie weten nu de weg wel, hè?"

Ze zeiden, dat ze het best konden vinden en beloofden op tijd aanwezig te zijn.

Lis ging zitten en nam een slok van haar drankje. Het was heerlijk koel in dit gedeelte van het hotel en er waren nog genoeg andere passagiers van het vliegtuig aan de tafeltjes. Donkere kelners in witte uniformen liepen rond en namen bestellingen aan. Mensen die in het hotel verbleven, liepen langzaam voorbij. Dichtbij speelde een dansorkest.

„Ik kan het nooit allemaal onthouden," zei Lis. „Ik zal een schrift moeten kopen en meteen alles opschrijven wat ik zie."

„Ik wou dat ik maar een paar foto's kon nemen," zei Tom. „Schiet op, drink uit. We hebben nog maar drie minuten."

„Kijk nou eens," zei Lis, terwijl ze de rest van haar limonade naar binnen slokte. „Daar zijn meneer Brook en die andere man ook "

„Dat is Smithson," zei Tom. „Ze zien er niet bepaald vrolijk uit, vind je niet?"

Het bleek dat de twee mannen nog steeds aan het twisten waren. Smithson keek erg bars en schudde het hoofd. Ze stonden in een deuropening, een eindje van de anderen verwijderd. En terwijl de kinderen toekeken, greep meneer Smithson de arm van meneer Brook; het scheen dat hij trachtte hem weer het hotel te laten binnengaan. Meneer Brook zei iets waarmee de ander scheen in te stemmen, want hij draaide zich om en riep een kelner. Terwijl hij dit deed, griste meneer Brook een stukje papier uit zijn tas en hij schreef er iets op. Het gebeurde allemaal zeer snel en op het moment, dat de kelner met zijn dienblaadje aankwam, stond meneer Brook zo stil als een standbeeld.

„Stapelgek," zei Tom. „Misschien moet Smithson wel op hem passen en vindt meneer Brook dat niet prettig."

W O R D T   V E R V O L G D

BILLIE TURF

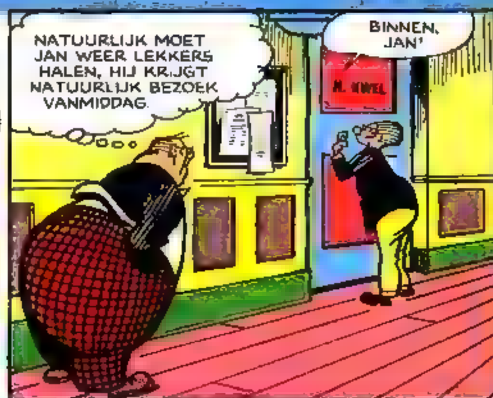
Het dikste studentje ter wereld

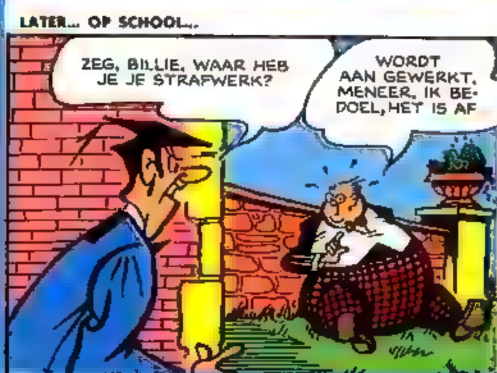

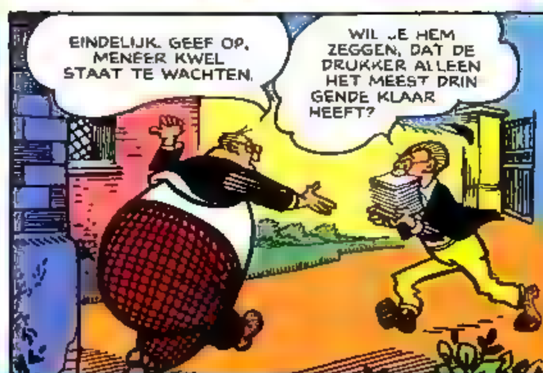

LATER... OP SCHOOL..

STAALTJES VAN GEVATHEID

De professor in de scheikunde James Leader, die hoogleraar was aan de universiteit te Oxford in Engeland, was wegens zijn zonderling gedrag niet erg gezien. Bij elke mogelijke gelegenheid werd hij door de studenten bespot.

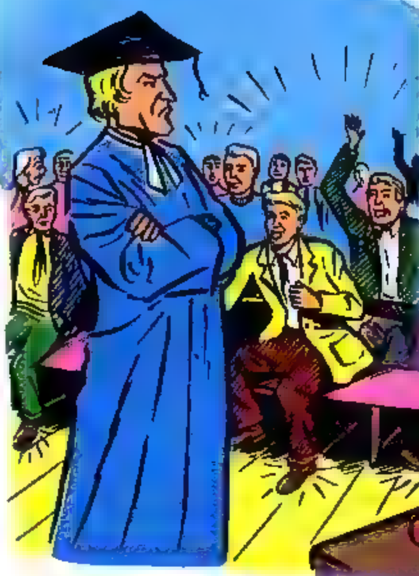
Op zekere dag wreekte hij zich.

Hij hield een voordracht over de afscheiding van zilver uit het ruwe erts in Mexico en vertelde.

„Het ruwe erts wordt eerst geheel en al fijngemaakt en dan als fijn poeder met water vermengd. Deze slijkerige massa vermengt men vervolgens met wat zout, tijdens het mengen wordt alles flink gestampt."

Bij deze zin begonnen de studenten met de voeten te stampen en groot lawaai te maken. De professor wachtte bedaard totdat er weer stilte intrad en ging voort:

„Dit stampen wordt door ezels uitgevoerd."

Toen Henry Olney minister van de Verenigde Staten van Noord-Amerika was, bepaalde hij, dat alle gezanten de taal moesten kennen van het land, waar zij aangesteld werden. Een zeer schrander man wenste een benoeming als gezant in China. Olney vroeg hem:

„Ik vermoed, dat u geen Chinees spreekt?"

De man lachte en antwoordde:

„Meneer de minister, als u mij een vraag in het Chinees wilt doen, dan zal ik u graag antwoord geven."

Hij kreeg de benoeming onmiddellijk!

Standaard en automaat voor lucifers

Het is leuk werk, wanneer er een verjaardag of ander familiefeestje in zicht is, om cadeautjes te gaan kopen, vooral als je er zelf geld voor hebt gespaard en op je gemak alle winkels en etalages gaat bekijken om je geld zo goed mogelijk te besteden. Maar nog leuker is het om zelf een presentje te maken; degene die het krijgt, vindt het prettig dat je er zoveel tijd en moeite aan hebt besteed en zelf beleef je ook plezier aan het knutselen en timmeren. Nu duurt het niet meer zo lang of het is weer Sint Nicolaas. Degenen die graag zelf iets willen maken, maar niet weten, wát zij zullen fabriceren, kunnen hun voordeel doen met het voorbeeld, dat wij op deze pagina publiceren. Het is met een beetje geduld heus niet moeilijk te maken; het is een leuk, maar ook een praktisch cadeautje, waar moeder veel plezier van zal beleven. Het is namelijk een lucifersstandaard, maar tegelijk een lucifersautomaat. Niemand behoeft dus voortaan in de keuken naar lucifers te zoeken en ook komt niemand meer voor de onaangename verrassing te staan, dat het lucifersdoosje leeg is, want in de automaat kunnen zes doosjes in voorraad worden gehouden.

En het rommelige bakje op de aanrecht voor de afgebrande lucifers kan ook verdwijnen, want er zit ook een afvalbakje op de standaard.

Door de opening in de voorkant kunnen we steeds een nieuw doosje pakken; we moeten dus alleen voor voldoende voorraad zorgen, door af en toe de automaat van boven af bij te vullen. Je ziet wel, het is een apparaatje, „dat van alle markten thuis is".

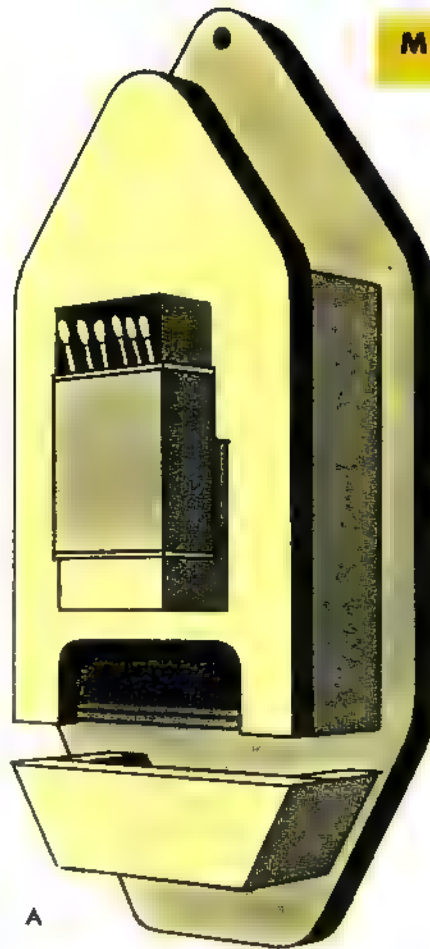
We maken het als volgt:

Op een stuk papier maken we ruitjes van 1 × 1 cm en nemen daar tekening B op over. Door middel van carbonpapier tekenen we figuur I, II en III (de achterkant, de voorkant en de voorkant van het afvalbakje) op drie millimeter dik triplex. Ook de stippellijnen nemen we over. We zagen ze uit met een fijn figuurzaagje. Nadat we de kanten met schuurpapier goed gladgeschuurd hebben, lijmen we eerst het blokje waarop het in gebruik zijnde doosje geschoven kan worden, op de voorkant van de standaard. De afmetingen van dit blokje zijn 4,5 × 3 × 2 cm We maken hierin een zaagsnee, zoals is afgebeeld op tekening A, zodat we straks een half geopend doosje op dit blokje kunnen schuiven.

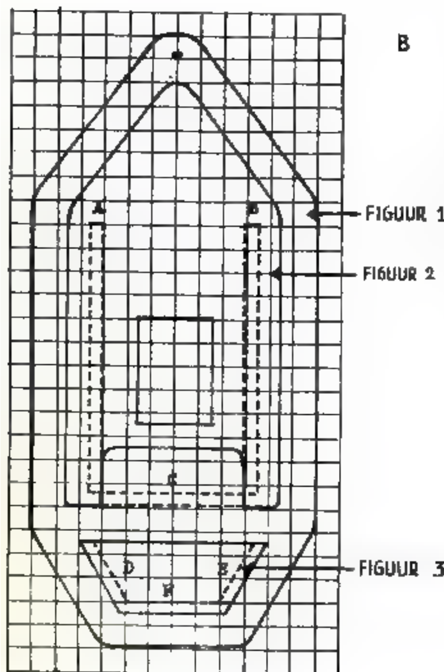
Nu lijmen we op de lijnen A en B latjes van 12 × 4 × 0,6 cm; op lijn C een latje van 7,2 × 4 × 0,6 cm; op de lijnen D en E latjes van 3 × 4 × 0,6 cm (de boven- en onderkanten iets schuin afschuren) en op lijn F een latje van 5 × 4 × 0,6 cm (zijkanten ook iets afschuinen). Nu lijmen we de voorkant II op de latjes A, B en C; de voorkant van het afvalbakje wordt op de latjes D, E en F gelijmd We boren een gaatje in de achterkant om de standaard te kunnen ophangen. Nu gaan we met heel fijn schuurpapier alles nog eens naschuren. Hierna maken we alles goed vrij van stof en lakken het geheel met blanke lak. Weer voorzichtig schuren met heel fijn schuurpapier (liefst oud) en dan nog eens lakken

Gebruik vooral watervaste lijm In de keuken is het altijd vochtig; lijm die niet watervast is, zou dus later loslaten! Veel succes en. . . begin er vooral niet te laat mee.

Te.

De lucifersautomaat met zeven doosjes; zes in de houder en één klaar voor gebruik.

MATERIAALSTAAT LUCIFERSSTANDAARD.

3 mm triplex:
1 x 25 bij 12 cm.
1 x 18 bij 9 cm.
1 x 8,2 bij 3 cm.
Latjes of stukjes 6 mm triplex:
2 x 12 bij 4 cm.
1 x 7,2 bij 4 cm.
2 x 3 bij 4 cm.
1 x 5 bij 4 cm.
1 blokje beukehout 4,5 x 3 x 2 cm.
Een beetje watervaste lijm
Een klein busje blanke lak

De lucifersstandaard met het blokje, waarop het doosje geschoven kan worden dat op het ogenblik wordt gebruikt.

De list had geen succes

Eli Spinks keek de oude matroos aan.

,,Dat was een raar avontuur, Bill Gland," zei hij. ,,Als je het mij vraagt, mag je van geluk spreken dat je er zo bent afgekomen."

Bill Gland knikte. ,,Zo zou je het kunnen bekijken. Maar wat rare avonturen betreft, geloof ik dat kapitein Pritchard ook wel een woordje kan meepraten. Als ik tenminste denk aan de geschiedenis met die fles."

,,Fles?" zei Eli Spinks. ,,Welke fles? Dat verhaal ken ik niet. Laat eens horen, kapitein."

Kapitein Pritchard keek naar de zoldering; hij dacht terug aan die vreemde reis met de *Palmyra*, lang geleden. In zijn herinnering zag hij zich weer over de verschansing buigen en vaag dacht hij zelfs nog de juichkreet te horen, waarmee de handige Pescal Mitch werd beloond toen hij de geheimzinnige fles wist op te pikken.

Het was 6 juli 1847, toen de *Palmyra* de rede van Pagopago verliet, ruim zeshonderd mijl ten oosten van de Fidzji-eilanden. De schoener had als bestemming San Francisco, maar eerst zou hij nog verscheidene havens in de uitgestrekte Polynesische archipel aandoen om daar de produkten te laden, die in de verre thuishaven een goede prijs opbrachten.

Na de storm, waaraan de *Palmyra* bij Nieuw-Caledonië slechts ternauwernood was ontkomen, was het weer verbeterd en de schoener voer nu in een lichte bries ter hoogte van de honderdachtenzestigste breedtegraad.

Op die hoogte was het, dat kapitein Pritchard een dag na het vertrek uit Pagopago op het voordek liep, op weg naar de brug.

Hij zette juist zijn voet op de onderste trede van de commandotrap, toen een kreet van de uitkijk hem terughield. Terwijl Pritchard naar de verschansing ging, kwamen van verschillende kanten matrozen toelopen. Een van hen had een lang koord bij zich, waaraan een klein net was bevestigd.

,,Waar ligt ie?" vroeg hij.

,,Daar," zei een van de anderen en hij wees schuin voor zich uit in de golven.

Pritchard liet de roerganger een beetje naar bakboord aanhouden, zodat de *Palmyra* vlak in de buurt van het drijvende voorwerp kwam. Toen hij het passeerde, kneep de matroos met het koord zijn rechteroog dicht, mikte zorgvuldig en wierp het net overboord.

Op de schoener ging een gejuich op en Pritchard klopte de man goedkeurend op zijn schouder.

,,Netjes gedaan, Mitch. Haal hem maar gauw binnen."

Pescal Mitch haalde de lijn in en kapitein Pritchard tilde de fles uit het net.

,,Aha," zei hij, ,,we hebben ons tenminste niet voor niks uitgesloofd."

Hij ging naar de brug en sloeg de hals van de fles. Vervolgens haalde hij er een stuk papier uit, vouwde het open en begon te lezen.

De brief was in het Spaans geschreven, maar Pritchard had lang genoeg over de zeven zeeën gezworven om hem te kunnen ontcijferen. Toen hij de brief bekeken had, staarde hij een ogenblik door het venster en keek uit over de eindeloze zee. Daarna begon hij opnieuw, hardop nu.

,,Hij, die dit lezen moge, help ons!

Op 4 april 1847, des middags te kwart voor drie, is mijn schip, de *Santa Felicia*, in brand geraakt. Onze pogingen het te redden, zijn vruchteloos geweest. Het vuur bereikte de ruimen en om zeven uur was de toestand hopeloos, zodat ons niets

anders restte dan in de boten te gaan en ons over te geven.

Twee van mijn mannen zijn in de brand omgekomen, de anderen hebben het schip in de boten verlaten. Wij zijn zo dicht mogelijk bij elkaar gebleven, in de hoop spoedig te worden opgepikt, maar geen enkel schip is ons gepasseerd. Een van de boten, die in slechte toestand verkeerde, is de avond van de volgende dag lek geslagen en gezonken. Zes man hebben we kunnen redden, de anderen zijn verdronken. Met de twee overgebleven boten zijn we verder gegaan, bijna zonder proviand. Vier dagen duurde de tocht, toen wisten we een eiland te bereiken. We zijn hier nu drie maanden en de toestand wordt voortdurend slechter. Water hebben we gelukkig genoeg, maar we moeten leven van wat kokosnoten en van de schaaldieren, die we kunnen vangen.

Het eiland waarop we ons bevinden, ligt op 159 graden westerlengte en 14 graden zuiderbreedte. Het is onbewoond. Drie van mijn mannen zijn intussen gestorven en we hebben twee zieken

Red ons! Lang houden we het niet meer uit!

Gedaan op 2 juli van het jaar 1847
Francesco Ramirez, kapitein

Zo. . ." zei Pritchard. Hij stopte de brief in zijn binnenzak en stak een pijp op. Daarna boog hij zich over een kaart van het Polynesische eilandenrijk en maakte langdurige berekeningen

Eindelijk scheen hij voldaan te zijn.

Hij gaf de roerganger opdracht om van koers te veranderen; de matroos keek hem een ogenblik verbaasd aan, herhaalde toen het bevel en voerde het uit.

De *Palmyra* voer nu bijna pal naar het noorden en spoedig kwam hij op de drukste route van dit deel van de Grote Oceaan.

Binnen enkele uren passeerden ze drie schepen, nog vroeger dan kapitein Pritchard gehoopt had, vond hij wat hij zocht. Hij glimlachte, geheimzinnig en grimmig. Alles liep uitstekend. . .

,,Schip aan stuurboord!" klonk voor de vierde maal de kreet van de uitkijk.

Door zijn kijker zag Pritchard de omtrekken van een zwaarbewapend fregat, dat onder vol zeil naar het westen stevende Iets later zag hij dat het schip de Engelse vlag voerde en kort daarop kon hij ook de naam ontcijferen.

,,De *Hertog van Wellington*," mompelde hij. ,,Drommels, dat had ik slechter kunnen treffen."

Hij liet het oorlogsschip praaien en nadat de seingast van de *Palmyra* de wensen van zijn kapitein aan het fregat had overgebracht, draaide de schoener bij en voer spoedig zij aan zij met de Engelsman. Kapitein Pritchard liet een sloep uitzetten en voer naar het oorlogsschip.

Toen hij een half uur later op zijn eigen schip terugkeerde, liep hij dadelijk door naar de stuurhut.

,,We gaan draaien, Talbin," zei hij, ,,en daarna houd je vijf streken bakboord aan."

Op de *Palmyra* begreep niemand er nu meer iets van en de verwondering van de mannen werd nog groter toen ze merkten, dat de *Hertog van Wellington* gelijk met de schoener opzeilde naar het zuidoosten.

Nadat deze geheimzinnige tocht anderhalve dag geduurd had, deelde kapitein Pritchard aan de officieren en een deel van de matrozen wapens uit, met het bevel ze niet eerder te gebruiken dan wanneer hij het hun beval. Hij vertelde hun nu ook waarom ze van hun koers waren afgeweken, en toen de bemanning hoorde, wat Pritchard vermoedde, ging er een dreigend gemompel op

Niet lang daarna meldde de uitkijk dat er een eiland in zicht kwam. De *Hertog van Wellington* voer nu voor de *Palmyra* uit. Alle stukken die hij aan boord had, waren geladen en de mannen, die ze moesten bedienen, stonden op hun post.

Ook de twee kanonnen, waarover de schoener beschikte, waren bemand en terwijl de *Hertog van Wellington* de baai naderde, die de haven van het eiland vormde, werden de zeilen van de *Palmyra* gereefd, waardoor het schip bijna bewegingloos op de golven kwam te liggen.

Intussen stond kapitein Pritchard op de brug en speurde door zijn kijker het eiland af.

Het was ongeveer drie mijl lang en tamelijk dicht begroeid. Palmen en andere gewassen omzoomden de baai en boven de toppen van het geboomte vlogen talrijke vogels

Maar kapitein Pritchard keek naar iets anders. Achter in de baai, bijna onzichtbaar tussen de dichte begroeiing, zag hij de masten van een brik, toen hij zijn kijker wat liet zakken, kon hij tussen het gebladerte een aantal mannen zien, die in grote opwinding schenen te verkeren.

Precies een half uur later dreunde er een kanonschot over de golven. De *Hertog van Wellington* was nu tot achter in de baai gevaren en de lopen van zijn kanonnen wezen dreigend in de richting van het geboomte, waartussen de brik verscholen lag.

Blijkbaar had de bemanning van dat schip redenen om het onverwachte bezoek niet op prijs te stellen, want eer de Engelsman een tweede schot had kunnen lossen, renden ze bij tientallen over de loopplank om daarna tussen het struikgewas te verdwijnen.

Kapitein Pritchard uitte een ongeduldige kreet. Hij had gehoopt dat de brik het zeil zou hijsen, zodat hij hem aan de ingang van de baai zou kunnen opwachten. Nu moest hij toezien hoe de Engelse matrozen zich over het eiland verspreidden om de vluchtelingen te achterhalen.

De bemanning van de brik bleek overigens niet van plan te zijn zich zo maar gewonnen te geven. Overal op het eiland knetterden geweerschoten en ondanks de grote afstand kon Pritchard duidelijk het geschreeuw van de vechtenden horen.

Blijkbaar had de commandant van het fregat zulke karweitjes meer bij de hand gehad Op het midden van het eiland splitste hij zijn mannen in twee groepen, die elk een kant uit

Nu moest hij toezien hoe de Engelse matrozen zich over het eiland verspreidden om de vluchtelingen te achterhalen.

gingen, waardoor ze hun tegenstanders voor zich uit dreven.

Toen de vluchtelingen het gevecht tegen de zwaar bewapende Engelsen eindelijk opgaven, hadden ze zes man verloren en bijna dubbel zoveel waren gewond. De rest werd geboeid naar de *Hertog van Wellington* gebracht en daarna waren de matrozen nog uren in de weer om de talrijke kisten en balen, die ze op het eiland aantroffen, naar het schip te slepen.

Toen kapitein Pritchard zover met zijn verhaal was gekomen, stopte hij een nieuwe pijp en knikte nadrukkelijk.

„Ja, jongens," zei hij, „die dag hebben we het ergste schuim van de Stille Oceaan opgeruimd en het spijt me nog steeds, dat we ze niet vroeger te pakken hebben gekregen. Die duivel van een Hammack kregen we niet levend in handen. Hij vocht net zo lang door tot ze hem onder schot kregen. Hij was de aanvoerder van de bende en de ergste bandiet, die er in die tijd rondzwierf."

Eli Spinks boog zich nieuwsgierig over de tafel.

„Ik snap het niet helemaal, kapitein," zei hij. „Wat waren dat voor kerels?"

„Dat waren de kerels, die het gemeenste trucje hebben bedacht, dat ooit op de Grote Oceaan is uitgehaald," antwoordde kapitein Pritchard. „En als ik niet een helder ogenblik had gehad toen ik die fles vond, dan zou jij me het nu niet horen vertellen."

„Wat bedoelt u?" vroeg Spinks.

Kapitein Pritchard streek zorgvuldig zijn snor op.

„Spinks," zei hij, „tussen januari en juli van het jaar 1847 waren er in het zuiden van de Grote Oceaan acht schepen verdwenen. Twee daarvan waren tijdens een cycloon vergaan en de bemanning was verdronken. Maar van die andere zes schepen had niemand ooit meer iets teruggezien. Die waren naar een eiland gevaren, dat op 159 graden westerlengte en 14 graden zuiderbreedte lag en toen ze daar aankwamen, werd de bemanning vermoord en de lading gestolen; de schepen werden tot zinken gebracht."

„Wat!?" zei Spinks. „Bedoelt u dat het bericht in die fles vals was?"

„Dat bedoel ik," zei de kapitein. „De bandieten voeren met hun brik naar de route tussen Australië en Amerika, waar ze een fles in het water gooiden; daarna keerden ze haastig terug naar het eiland om op hun prooi te wachten. Zo hebben ze zes schepen die de zogenaamde schipbreukelingen te hulp wilden komen, in de val laten lopen.

Om de zaak nog aannemelijker te maken gaven ze in hun brief de naam van een van de schepen op die in de laatste maanden waren verdwenen en zo lokten ze telkens nieuwe slachtoffers naar het eiland."

Kapitein Pritchard hield een lucifer bij zijn pijp en leunde op zijn gemak achterover.

„Tja," zei hij, „in die tijd kon je rare dingen beleven."

Eli Spinks schudde zijn hoofd. „Wat een rapalje," zei hij. „Hoe komen ze op het idee!

Maar wat ik zeggen wou, kapitein, hoe kon u nou eigenlijk weten dat er iets niet in de haak was, toen u die brief vond?"

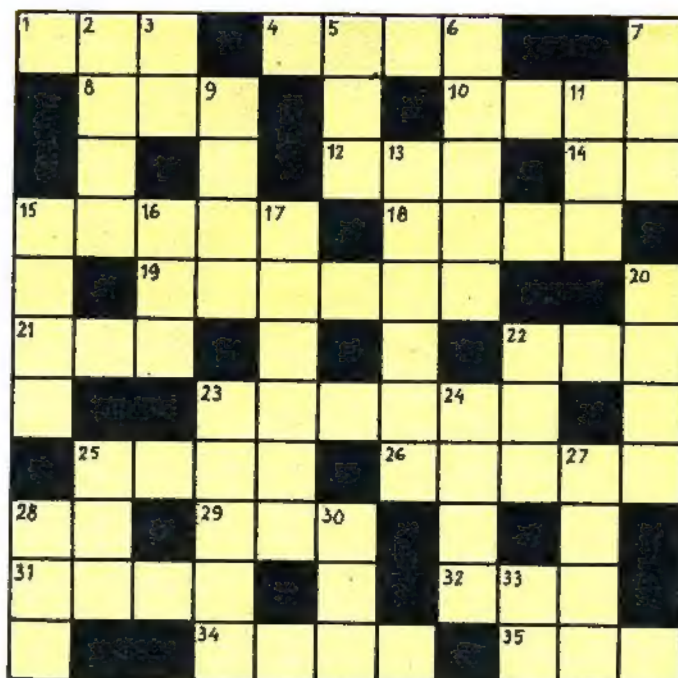
Kapitein Pritchard glimlachte. „Kijk eens, jongen," zei hij, „als jij op 159 graden westerlengte en 14 graden zuiderbreedte een fles in het water gooit, dan komt die fles in de zuidwesterstroom terecht en al drijft ie honderd jaar rond, dan komt ie toch nooit op het punt waar wij toen voeren. Er moest dus iets niet in de haak zijn. Daarom was ik zo blij dat ik het oorlogsschip ontmoette.

Zie je, Eli Spinks, een schaapskop als die Hammack kan zo iets wel over het hoofd zien, maar een ouwe rot als Pritchard, die vang je niet met zulke grapjes! Hun list had geen succes."

Carlo Muntinck

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORD-PUZZEL

Horizontaal:

1 Slaapstede
4 Uurwerk
8 Telwoord
10 Regelmaat
12 Duw
14 Boom
15 Klein mensje
18 Grondsoort
19 Scherpopletten, spieden
21 Verzuchting als het warm is
22 Bloeimaand
23 Autostalling
25 Meisjesnaam
26 Lange, smalle vloerbedekking
28 Halt
29 Wandversiering
31 Slotwoord van een gebed
32 Aanwijzend voornaamwoord
34 Verblijfplaats van het vee
35 Lage vrouwenzangstem

Verticaal:

2 Honderd jaar
3 Lidwoord
5 Deel van het gezicht
6 Graan
7 Voorwerp om mee te snijden
9 Bekende Romeinse keizer
11 Naaldboom
13 Op alle plaatsen
15 Hardhorend
16 Telwoord boven de tien
17 Gezicht
20 Drank
22 Vinnige klap
23 Scheidingslijn
24 Edel metaal
25 Traag van begrip
27 Klein dier met stekels
28 Deel van een schoen
30 Schep
33 De roep van een ezel

RAADSEL

Ik ben een dier, dat meest van vis leeft
En dat een mooi en glanzend vel heeft;
Zet voor mijn naam een K of B
Dan krijg je schepen, alle twee;
Maar met een D kun je mij noemen
Eén van de vele weidebloemen.

Wie ben ik?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Wat hoort bij wie?

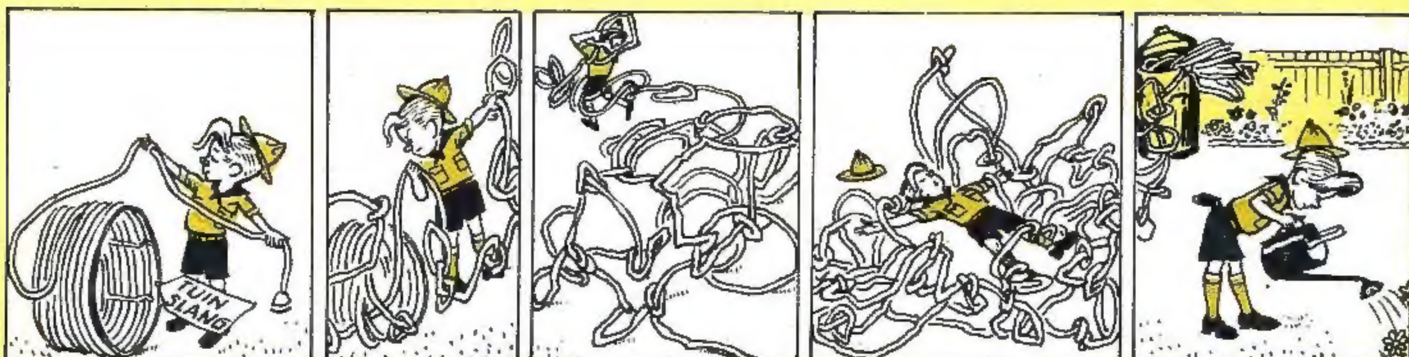
De distel voor de ezel.
De vis voor de kat.
Het broodje voor de olifant.
De kikvors voor de ooievaar.
De bloem voor de vlinder.
De muggen voor het vogeltje.

Invulpuzzel

SLAK - PARK - SMUK - SPEK - PINK ROOK - SNIK

Op de tweede rij van boven naar beneden staat: LAMPION.

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

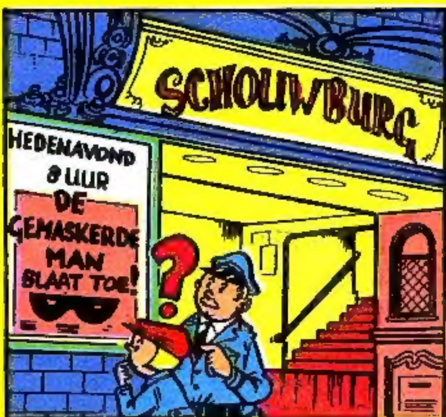

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.